

PERSDIENST

INTERNATIONALE

COMMUNISTEN

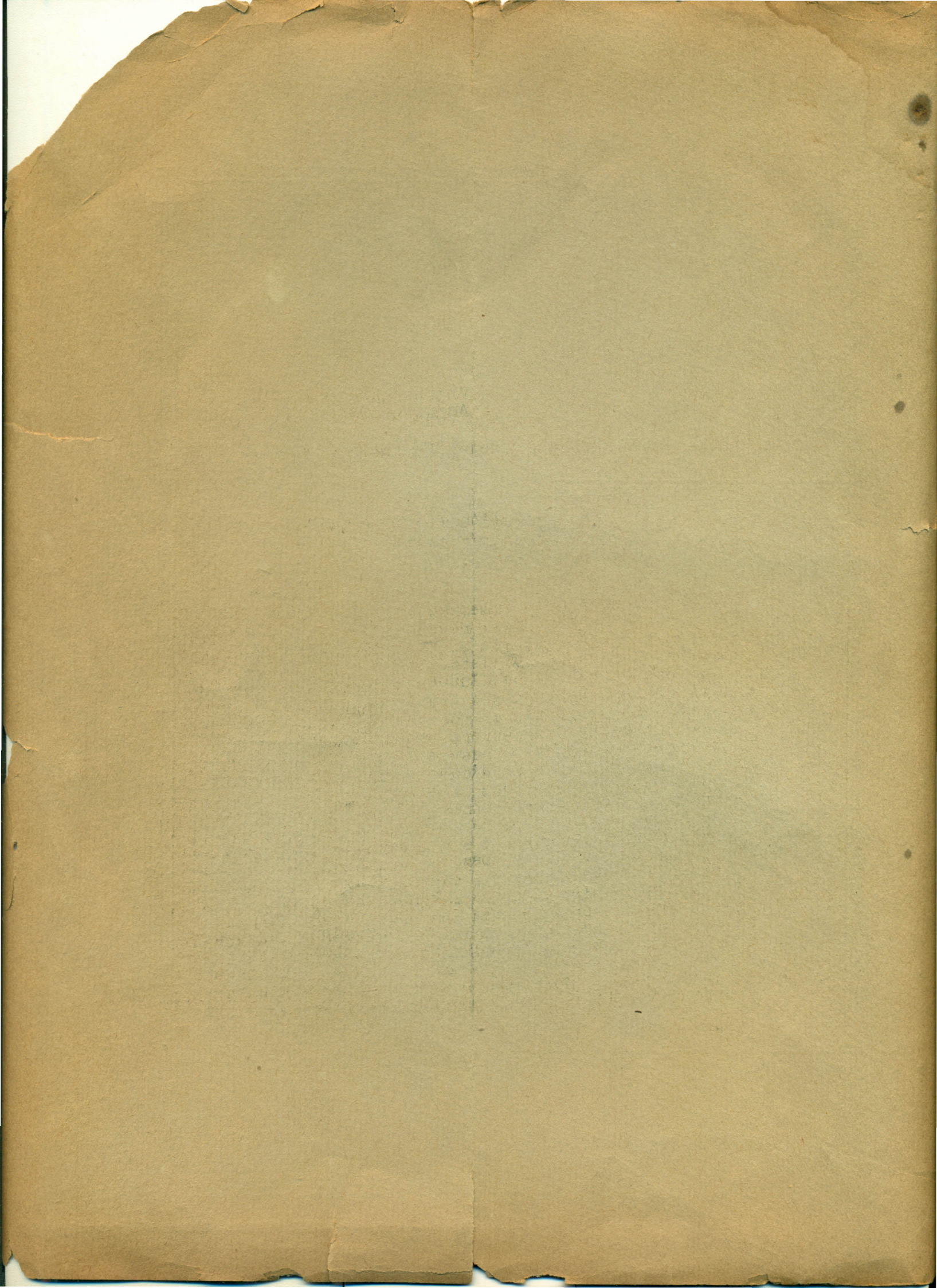
HOLLAND

Stellingen

in het revolutionaire

bedrijfsleven

Adm.: H. CANNE MEIJER.
Transvaalstraat 125, Amsterdam-O.

A'dam. 30 Juni, '31

=====

STELLINGEN OMTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN.

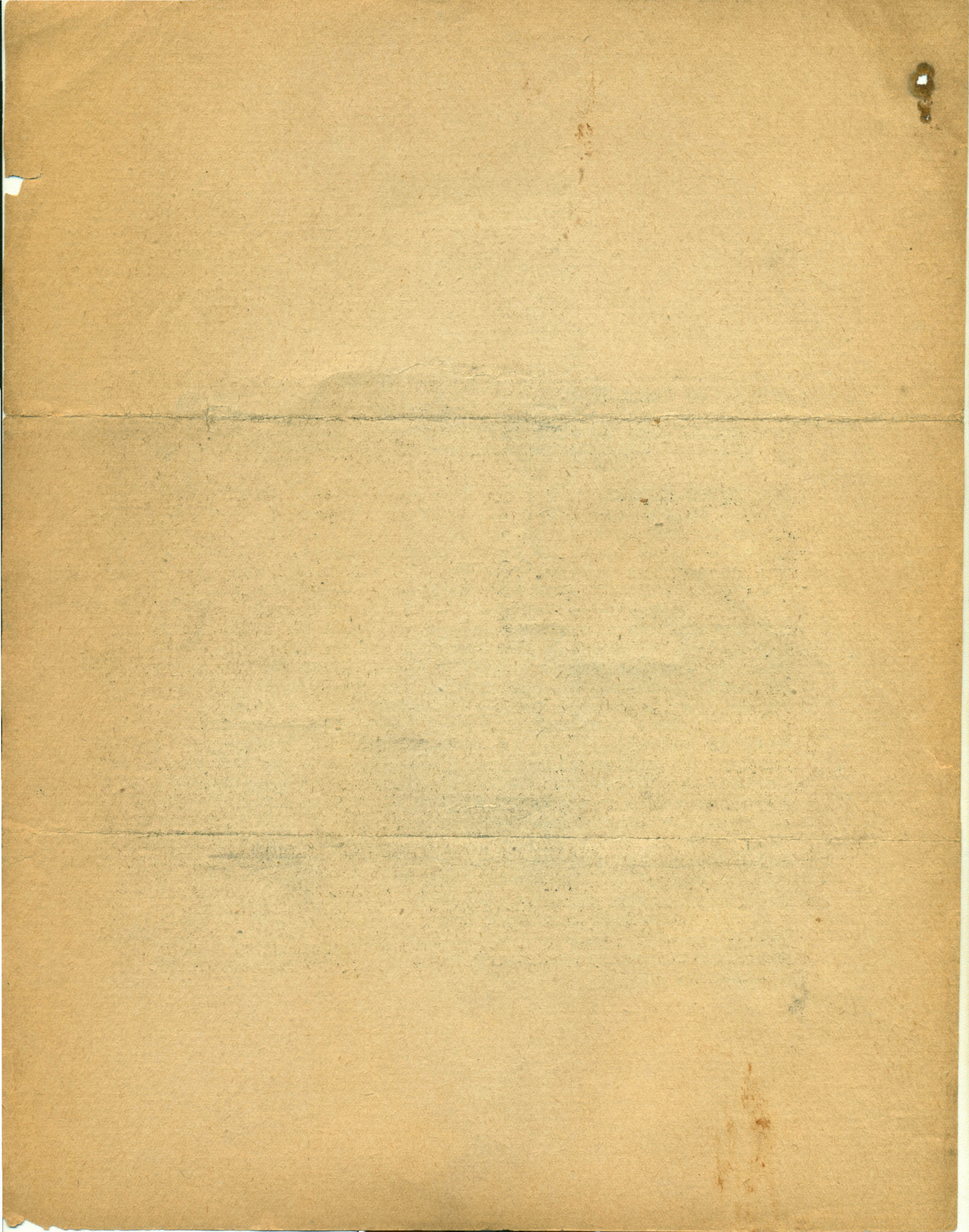
=====

Een woord vooraf. De "Pinksternobilisatie" van de anarchistische stroomingen, die dit jaar in Schoorl 1 gehouden werd, stond in het teken van de strijd voor of tegen de vakbeweging, voor of tegen de bedrijfsorganisatie. 't Resultaat was, dat na heftige discussie's een nieuw verbond werd opgericht, dat de propaganda voor bedrijfskernen ter hand zal nemen.

Het nieuwe verbond houdt 4/5 Juli een congres, om tot betere organisatorische samenvatting te komen en om tot een nadere afbakening der opvattingen te geraken. Aangezien nu door de Groepen van Int. Comm. sinds jaren de propaganda voor BO wordt gevoerd, hebben we ons standpunt kort geformuleerd, om het ter discussie aan het congres aan te bieden.

Deze stellingen vormen geen program en het is ook niet de bedoeling, dat ze "aangenomen" of "verworpen" moeten worden. Ze willen alleen er toe bijdragen, om tot een eensgezinde opvatting van de meest elementaire beginselen van de nieuwe revolutionaire arbeidersbeweging te komen. Drie dingen zijn in deze stellingen neergelegd: ten eerste een begripsomschrijving, wat we bedoelen met een bedrijfsorganisatie en een bedrijfskern, ten tweede, wat we verstaan onder "t vernietigen van de staat" en ten derde, hoe ons standpunt is in de praktische klassenstrijd, die zich rondom het loon beweegt.

Meerdere punten hebben we niet binnen de gezichtskring gehaald. Voor ons standpunt inzake de werklozenbeweging verwijzen we naar onze brochure: "Werkloosheid en Klassenstrijd".

STELLINGEN ONTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN.

I

- 1 Doel. De revolutionaire bedrijfskernen voeren in de bedrijven de propaganda voor de omverwerping van het kapitalistische productiesysteem en voor de doorvoering van de productie voor de behoeften op de grondslag van de associatie van vrije en gelijke producenten : het beheer en de leiding in handen van de arbeiders zelf door middel van hun bedrijfsorganisaties en ~~raad~~ raden.
- 2 In deze strijd kan de arbeidersklasse alleen overwinnen, wanneer deze in door de arbeiders zelf geleide acties als Eenheid tegen de ontzaglijke economische macht van de bourgeoisie (trusts, monopolies) en haar politieke macht (de staat) optreedt. De klassenstrijd zelf is de voedingsbodem, waaruit deze Eenheid in willen, denken en handelen, om de productiemiddelen aan de bourgeoisie te ontrukken en haar staat te vernietigen, opgroeit. Het opstijgen tot deze Eenheid is de wezenlijke inhoud der komende klassebewegingen.
- 3 Het vernietigen van de staat is het doorvoeren van de beginselen van de Commune van Parijs (1871). Het "stuk slaan" van de staat is de opheffing van het oude, de arbeidersvijandige beambtenapparaat en de militair-burocratische waste der bourgeoisie, die als zaakwaarnemers van de bourgeoisie over de massa's heerschen. Het "stuk slaan" van de staat is het onder "verantwoordelijkheid naar beneden" stellen van alle functionarissen. Zoals de arbeiders zelf hun organisaties moeten beheerschen, zoals de bestuurders der organisaties niet anders dan de "uitvoerende macht" van de wil der arbeiders moeten zijn en dus naar beneden verantwoordelijk, zoo moeten de functionarissen in het maatschappelijk leven niet anders dan de wil der arbeiders tot doorvoering brengen. Dit is alleen mogelijk, als de arbeiders zelf, eventueel door middel van hun B.O.'s en Raden het recht van benoemen en terugroepen van alle functionarissen aan zich houden. Alle algemeene arbeidsregelingen en algemeene maatregelen zijn dan de taak van de Radenorganisatie, die uit de B.O.'s opgroeit. Daarmee is dan het eigenmachtige, van de massa's afgesloten en over de massa's heerschende beambtenapparaat opgeheven en zijn de maatschappelijke functies tot een levend deel van de massa's geworden. Het beheer en de leiding van het maatschappelijk leven is op de massa's zelf overgegaan.

II De komende strijd.

1

Het standpunt van de revolutionaire bedrijfskernen in de praktische klassenstrijd wordt volkomen gedragen door het beginsel van de proletarische revolutie: het beheer en de leiding van alle maatschappelijk gebeuren moet in handen van de arbeiders zelf berusten. Van dit gezichtspunt uit verschijnt het oude twistpunt of de revolutionaire arbeiders loonstakingen als zijnde reformistisch moeten verwerpen, of dat ze deze moeten steunen, in een nieuw licht. Van dit gezichtspunt uit, blijkt, dat het vraagstuk fout gesteld is en dat daarom ook niet het juiste antwoord gegeven kan worden. Het wezen van de komende klassebewegingen is het o p w a n t e l i n g s p r o e e s naar de zelfstandige doorvoering van wat in de arbeidersklasse zelf leeft, de ontwikkeling van het zelfbewustzijn en het zelfhandelen. De revolutionaire bedrijfskernen trachten daarom steeds dit "principe van de Commune van Parijs" bij alle bewegingen der arbeiders door te voeren. De inhoud dezer bewegingen, of het gaat om het arbeidsloon of om andere eischen, kan door de revolutionaire bedrijfskernen niet bepaald worden. Daarom zijn deze kernen geen plaatsvervaarders van de oude vakbeweging: het verbeteren der arbeidsvoorwaarden ligt in het geheel niet op hun terrein.

2

In deze strijd om de "eigen leiding" zal de arbeidersklasse alle oude arbeidersorganisaties tegenover zich vinden. De oorzaak daarvan ligt in het feit, dat in al deze organisaties de bourgeois verhouding van leiders tot massa overheerscht. Bovendien staat de leiding, die de inhoud, maar vooral de gang der bewegingen bepaalt. Bedoelde organisaties hebben een beambtenapparaat ontwikkeld, dat van de massa der leden afgescheiden is, en een zelfstandig leven voert. Verantwoording der verschillende functionarissen geschiedt nooit "naar beneden" maar steeds "naar boven". Het recht van benoemen en ontslaan van functionarissen is niet aan de massa, maar berust in de hogere regionen, die alle functies in het organisatie apparaat doen innemen door personen, die zij voor hun leiderspolitiek geschikt achten. De organisaties van de oude arbeidersbeweging vertoonen daarmee dezelfde karaktertrekken als de staat. Het "stuk breken" van de staat beteekent daarom meteen het "stuk breken" van deze organisaties. Daarom verzetten ze zich met hand en tand (en met de mitrailleur!) tegen een proletarische revolutie, evenals de bourgeoisie. Daarom vindt de bourgeoisie in de oude arbeidersbeweging haar stevigste steunpunt tegen een proletarische revolutie.

3

Uit deze toestand blijkt, dat er geen wezenlijk verschil is tusschen de strijd om de directe doorvoering van de proletarische revolutie en de praktische klassenstrijd, die zich rondom het arbeidsloon beweegt. De strijd om de beginselen der "eigen leiding" in iedere beweging der arbeiders te leggen, is in wezen een strijd om het communisme zelf.

III De "wilde staking".

1 De vakverenigingen vormen een der belangrijkste steunpunten der bourgeoisie tegen de proletarische revolutie. Volkomen vastge-
loopen in de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid, langs de
weg der collectieve contracten, zijn ze gehaël met het kapita-
lisme vergroeid. Onmachtig om met de beroepsorganisaties de strijd
tegen het moderne trust- en monopoliekapitalisme te begin-
nen, kunnen ze er niet eens aan denken, zich tegen de verarming
der arbeidersklasse te verzetten, zonder hun organisatie zelf op
het spel te zetten. En waar uit de arbeiders zelf bewegingen on-
komen, om de strijd tegen het kapitaal aan te binden, scharen
ze zich direct aan de zijde der ondernemers, omdat deze beweging
voor hen even gevaarlijk is als voor de bourgeoisie.

Deze bewegingen, die uit de arbeiders zelf voortkomen,
doen zich (zocals de praktijk zelf reeds leerde) bijna altijd
voor in de vorm van "wilde" stakingen. De vakverenigingen bre-
ken deze wilde stakingen direct kapot, waartoe ze, al naar de
omstandigheden, verschillende methoden toepassen. De voordeelig-
ste methode voor hen is, de leiding der staking over te nemen,
waarna ze de overeenkomst met de ondernemers aangaan en de sta-
king eenvoudig opheffen. Lukt dit niet direct, dan verplichten
ze hun leden tot onderkruiperswerk, om zoo de staking te breken.

2 Het is van groot belang, het verloop van deze wilde stakingen na
te gaan. En vragen we ons na afloop der beweging ernstig af,
welke methode de beste uit erking had, het "overleg" der vakbon-
den in de directiekamer der ondernemers of de wilde staking onder
onder leiding van een stakingscomité uit de arbeiders, dan is in
de praktijk gebleken, dat beide meestal naar de nederlaag voer-
den. De wilde staking zakte na eenige tijd in elkaar, waartoe het
het wroeten der vakbeweging, die geen middel onbeproefd liet,
om de arbeiders de nederlaag te bezorgen, voor geen gering deel
bijdroeg.

Toch ligt hier niet de werkelijke oorzaak van de neder-
laag. De hoofdoorzaak ligt hierin, dat de wilde staking nog in
het allereerste stadium harer ontwikkelinh is. Bij het duidel-
lijke bankroet der vakbeweging, zetten de arbeiders nog pas de
eerste stap naar het zelfhandelen. Maar ze blijven voorlopig
feitelijk nog in de banen der oude vakbeweging, voor zoover het
de "beperkte" staking betreft. Juist zocals de vakverenigingen
een enkele keer nog wel eens doen, leggen ze een deel van een
bepaalde industrie stil, om hiermee het kapitaal tot concessies
te dwingen. Nu moge dit in enkele gevallen succes hebben, in het
algemeen echter, vooral bij grootere conflicten, voert het evenals
bij de vakverenigingen tot de nederlaag. De "eigen leiding" is
dus volstrekt geen toevermiddel, dat de overwinning verzekert.
De zaak is deze, dat geen beperkte staking (de zuiver tot zekere
tak van bedrijf begrensde) in de huidige tijd van trustkapitalis-
me iets tegen de bourgeoisie uitricht. De bonzocratie van de vak-
beweging weet dit heel goed en daarom begint ze er niet aan.

- 3 De revolutionaire bedrijfskernen hebben daarom tot taak, het "beroepsfront in een klassefront" om te vormen; ze moeten er naar trachten iedere staking terstond op andere takken van bedrijf te doen overslaan. Deze stakingstactiek is alleen mogelijk, als de vakorganisaties uit de leiding van de staking geweerd worden, omdat de vakvereniging daartoe onwillig en onmachtig is. Ze is onwillig, omdat haar apparaat volkomen op het "overleg" tusschen kapitaal en arbeid is ingesteld; ze is onmachtig, omdat ze door de collectieve contracten aan handen en voeten gebonden is en bij een uitbreiding der beweging terstond op onwettig terrein komt, zoodat haar bezittingen gevaar loopen.

IV bedrijfsorganisatie en bedrijfskern.

1. De revolutionaire bedrijfskernen richten hun werkzaamheid geheel op het als één man doen optreden van de bedrijfspersoneelen zelf, los van iedere partij of vakvereniging. Ze vorderen de personeelen op, zich niet te laten verdeelen door de versplinterende geest der verschillende diplomaboekjes, maar gemeenschappelijk hun houding in de strijd te bepalen. Hier moet dus door ieder arbeider afzonderlijk de strijd gestreden worden tusschen de partij- of vakverenigingsdiscipline en de klassesaamhorigheid. Overwint de klassesaamhorigheid, komt het tot een gesloten strijdfrent, dan is daarmee de van de bourgeoisie geërfde leiderspolitiek overwonnen en de eigen proletarische klassepolitiek freedt in haar plaats.
2. Gaan de arbeiders, op deze wijze georganiseerd, in de strijd, treden ze dus georganiseerd volgens het bedrijf op, den vormen ze op dat oogenblik een bedrijfsorganisatie, die een werkelijke klasseorganisatie is. Deze B.O.'s voeren de strijd; ze beslissen over de strijdmaatregelen in de stakingscomités, voeren even tusschen onderhandelingen met de ondernemers en sluiten zelf den strijd af.
3. Deze klasseorganisaties moeten niet verward worden met de revolutionaire bedrijfskernen. De kern is niet de vertegenwoordiger van de Klasse: ze is niet als zoodanig gekozen en kan daarom niet de leiding van de staking op zich nemen. Voor zoover leden van een kern in de stakingsleiding zitting hebben, zijn ze daar alleen als arbeiders, die door het personeel als zoodanig aangewezen zijn.

4 na afloop van een strijd valt de E.O. uiteen, doordat de arbeiders niet meer volgens het bedrijf georganiseerd als eenheid naar buiten optreden: de partij- en vakverenigingsdiscipline sorteeren de arbeiders weer in de verschillende hokjes. Wat blijft is de revolutionaire ~~keerpunt~~ bedrijfs-keerpunt die steeds klaar staat, opnieuw een beroep op het klassegevoel te doen.

5 De E.O. als uitdrukking van de eenheid der arbeidersklasse zal dus voor de proletarische revolutie telkens weer verdwijnen, om pas bij het beslissende keerpunt in de machtsverhoudingen de blijvende organisatievorm der arbeiders te zijn. De arbeiders treden dan los van iedere partij of vakvereniging als productie-eenheid op en bouwen door hun netwerk van verbindingen de associatie van vrije en gelijke producenten.

- a -

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text, also appearing to be bleed-through.

A single line of faint, illegible text, possibly a separator or a specific heading.

